

kollaboratører udøver på ledende poster i det nuværende styre, og på den måde, hvorpå retsudøvelsen foregår i det monarkistiske Grækenland. Den officielle græske regering har selv fornylig erkendt, at der, siden loven om ekstraordinære foranstaltninger blev vedtaget juni 1946, er foretaget 1 951 officielle henrettelser, og betegnende nok overgik kun fire af disse henrettelser mennesker, som var dømt for samarbejde med tyskerne under besættelsen, medens resten af de henrettede var partisaner, kommunister eller mennesker, som på anden måde havde arbejdet for demokratiets genindførelse. Disse domfældelser foretages ved *krigsretter*, der altså ikke alene behandler sager mod soldater, men alle afskygninger af politiske anklager.

Der foreligger en lang række beretninger om den måde, hvorpå *rettergangen* foregår. En engelsk statsborger, en mr. Bartlett, som i oktober i år overværede retshandlingen imod sin svigersøn, generalsekretæren for sømandsfagforeningernes union, Ambarielos — han blev forøvrigt dødsdømt —, betegner det, han oplevede, som simpelthen ufatteligt i England. Der foreligger en række beretninger fra militærdomstolenes virksomhed, som uimodsigeligt understøtter denne bedømmelse. Forsvarerne og forsvarrets vidner intimideres. Sheppard har således personligt overværet, at to forsvarere blev pisket for øjnene af gendarmeriofficerer. I januar i år blev en anden sagfører, der som forsvarer var på vej til en retssag, snigmyrdet udenfor retssalen. En række andre sagførere er blevet arresteret, efter at de havde optrådt som forsvarere, og flere af disse er blevet deporteret. Adskillige vidner har i retssalen trukket deres skriftlige vidnesbyrd tilbage, fordi de erklærede, at de var dem aftvunget i fængslet under tortur. Ofte sker det, at vidner ikke kommer til orde, men at anklageren blot oplæser deres skriftlige vidneudsagn, som de har affattet udenfor retssalen. I andre tilfælde berettes det, at retsformanden svarer på vidnernes vegne, eller at der ligefrem nedlægges forbud imod, at forsvarer fører vidner De, som ikke dømmes til døden, henkastes i fængsler eller føres i deportation under de elendigste forhold, hvorom der også foreligger vidnesbyrd af øjenvidner. Det drejer sig om tusinder.“

Mod dette og mod en fortsættelse af et sådant regimente måtte der protesteres.

Som fungerende udenrigsminister svarede *statsministeren* hertil, at regeringen allerede havde rettet en *henvendelse til den græske regering* gennem Danmarks gesandt i Athen. Denne havde henvendt sig til understatssekretæren i det græske udenrigsministerium og gjort ham bekendt med den forstemmende virkning, som henrettelserne fremkaldte i Danmark.

Understatssekretæren udtalte, at henrettelserne var fuldbyrdelse af en række dødsdomme, der tidligere var afsagt af